

«τῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.»

ΕΤΟΣ Ζ'.
ΑΡΙΘ. 82.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1874.

Τιμᾶται λεπ. 10.

Τιμὴ ἔτησια, Ἀθηναίων Δρ. 1—
Ἐπαρχιωτῶν » 1,20
Τουρκίας » 2—

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΜΟΥΝΖΑΣ.

Ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Ἀφρικῆς ὑπάρχει χώρα τις καλουμένη, Νιάμ, — νιάμ, ἦτις κατοικεῖται ὑπὸ ἀγρίας καὶ βαρβάρου φυλῆς, τῆς ὁποίας ὁ βασιλεὺς παρίσταται καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου του, εἰς τὴν προκειμένην εἰκονογραφίαν.

Εἰς τὸν Γερμανὸν περιηγητὴν Δόκτορα Schweinfurth χρεωστοῦμεν τὰς ἐξῆς περὶ τῆς φυλῆς ἐκείνης πληροφορίας μας.

Οἱ ἄνθρωποι τῆς φυλῆς ταύτης, — λέγει ὁ Δρ. S., ἐκτὸς τῶν ἄλλων χαρακτηριστικῶν ὄλων, τῶν ἄλλων ἀφρικανικῶν φυλῶν νοστιμεύονται πολὺ καὶ τὴν ἀνθρωπίνην σάρκα — εἶναι ἀνθρωποφάγοι — καταβροχθίζοντες πάντα δυστοχῆ αἰχμαλώτων, οἷς ἤθελεν ἔχει τὴν δυστοχίαν νὰ πέσῃ εἰς τὰς χεῖράς των. Ὅταν δὲν δύνανται νὰ φάγωσι ὀλόκληρον τὸν ἄνθρωπον, ἢ ὅταν οἱ αἰχμαλωτοὶ ἦναι πολλοὶ, τοὺς κόπτουν εἰς κομμάτια, τὰ καπνίζουσι καὶ ἔπειτα ἐκθέτουν εἰς τὸν ἥλιον ἵνα ἐξηρανθοῦν· μετὰ δὲ ταῦτα τὰ ἀποθηκεύουσιν πρὸς μέλλουσαν χρῆσιν.

Ἡ φυλὴ, ὅταν δὲν ἔχῃ πόλεμον μὲ ἄλλας φυλάς, καταγίνεται εἰς τὴν γεωργίαν καὶ τὸ κυνήγιον. Αἱ καλύβαι των εἶναι ἀρκετὰ καλά, ὁ δὲ βασιλεὺς ἔχει τοὺς ἀδελικοὺς καὶ λοιποὺς ὑπαλλήλους, οἵτινες τὸν βοηθοῦν εἰς τὴν διοίκησιν τῶν ὑποθέσεων τοῦ Κράτους.

Ἡ πολυγαμία εἶναι ἐν χρῆσει — ὁ βασιλεὺς ἔχει 50 γυναῖκας, αἵτινες συναίρουνται ποῖα νὰ περιποιηθῆ περισσότερον τὸν δεσπότην της, ἰδίως, ὅταν πρόκηται διὰ τὸν καλλωπισμὸν τῆς βασιλικῆς κεφαλῆς του, καὶ τῆς χρίσεως τοῦ σώματος αὐτοῦ δὲ ἔλαιον.

Ὁ Δρ. S. εὔρε προσέτι καὶ τινα φυλὴν πυγμαίων, ἀναφερομένων ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου καὶ Ἀριστοτέλους,

τῶν ὁποίων τὸ ἀνάστημα εἶναι 4 ποδῶν καὶ 6 δακτύλων, ἀλλ' οἱ ὁποιοὶ εἶναι ἔξυπνοι, δραστήριοι καὶ ἐπιδέξιοι περὶ τὴν χρῆσιν τοῦ τόξου καὶ τῆς λόγχης.

Ἐκτὸς τῆς ὀσφύος, περὶ τῆς ὁποίας κρεμῶσιν εἰδὸς τι σκεπάσματος, ὄλον τὸ ἄλλο σῶμά των ἀφίνουσι γυμνόν. Πολλὴν δὲ φροντίδα λαμβάνουσι διὰ τὸν στολισμὸν τῆς κεφαλῆς των, ὁ βασιλεὺς κατ'ἔξοχὴν, ὅπως φαίνεται εἰς τὴν εἰκονογραφίαν μας.

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΑ.

(Ίδε προηγούμενον ἀριθμὸν.)

ΠΕΡΙ ΦΩΤΟΣ.

Πόσον ὠραῖον, πόσον ἀναγκαῖον εἶναι τὸ φῶς τῷ ἥλιῳ διὰ τὰ φυτὰ, διὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα! ποῖος ἀπὸ ἡμᾶς ἤθελε νὰ στερηθῇ ἐντελῶς αὐτοῦ ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ βλέπῃ τὴν περὶ αὐτοῦ ὠραίαν φύσιν, καὶ τὰ πρόσωπα τῶν ἀγαπητῶν συγγενῶν καὶ φίλων του! Ἐρωτήσατε τοὺς τυφλοὺς καὶ θὰ οἶσθε εἰπωσὶ πόσον λοποῦνται διότι δὲν δύνανται νὰ ἴδωσι τὸ φῶς.

Θαυμαστὸν πρᾶγμα καὶ μυστηριώδες τὸ φῶς, καὶ ὅμως εἶναι ἀπλούστατον ὡς ἅπαντα τὰ ἐξαισία τοῦ Ὑψίστου ἔργα.

Τι εἶναι λοιπὸν τὸ ὠραῖον τοῦτο, ὅπερ καλοῦμεν φῶς, καὶ τὸ ὅποιον ἐπιχίσει χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν ἐπ' ὅλην τὴν ἡφῆλιον;

Οἱ πλείστοι τῶν μικρῶν ἀναγνώστων μας καὶ αὐτοὶ πιθανὸν οἱ ἡλικιωμένοι δὲν ἤκουσαν, οὔτε ἀνεγνώσαν ποτε τὰ γενόμενα περὶ φωτὸς πειράματα καὶ ἀνακαλύψεις, διότι δυστυχῶς τοιαῦτα ἐπιστημονικὰ καὶ ἀφέλιμα πράγματα δὲν δημοσιεύονται παρ' ἡμῖν, ὅπως καὶ ὁ λαδερμανθάνη εἶτι, αἱ ἐπιστῆμαι ἀνακαλύπτουσι καθ' ἑκάστην πρὸς διδασκαλίαν καὶ εὐχαρίστησιν τοῦ ἀνθρώπου· ἀλλ' αἱ δημοσιεύσεις συνίστανται ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον εἰς μεθιστορήματα, τὰ ὅποια ὄχι μόνον δὲν διδάσκουσι, — δὲν ἀφελοῦσιν, ἀλλὰ καὶ βλάπτουσι τοὺς ἀναγνώστας.

Τὸ φῶς, μικροὶ μου φίλοι, εἶναι εἰς τὸν ὀφθαλμὸν εἶτι, ὁ ἥχος εἰς τὸ ὠτίον, — δὲν εἶναι ὕλη, δὲν εἶναι πρᾶγμα, ἀλλ' ἀπλῶς ἀποτέλεσμα κυματισμοῦ τοῦ λεγομένου αἰθέρος.

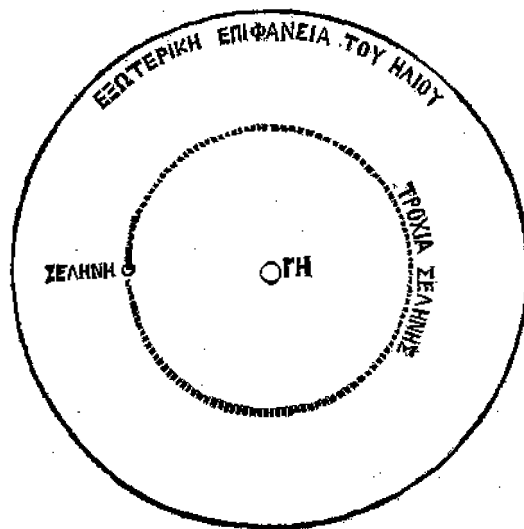
Εἶναι ἤδη ἀλήθεια ἀναντίρρητος, ὅτι καθ' ὅλον τὸ Σύμπαν εἶναι διακεχυμένη ὕλη τις, οὐσία τις ἀπείρως ἀραιότερα τοῦ ἀέρος — αἰθήρ καλουμένη καὶ ἡ ὕλη αὕτη εἶναι ὁ ἀγωγὸς τοῦ φωτὸς καὶ τῆς θερμότητος.

Εἶναι δὲ περίεργον, εἶτι καὶ αὐτὰ τὰ χρώματα, τὰ ὅποια ἡδύνουσι τὸν ὀφθαλμὸν, δὲν εἶναι ἄλλο τι εἰμὴ ἀποτέλεσμα τῶν ποικίλων κυματισμῶν τῆς ὕλης ταύτης ἐπὶ τὸ νεῦρον τῆς ὁράσεως.

Οἱ ἀστρονόμοι ἐπέτυχον νὰ κατασκευάσωσιν ἐργαλεῖα, διὰ τῶν ὁποίων ἀπέδειξαν, ὅτι πᾶσα κἀσίμμος ὕλη πυρακτουμένη θέτει εἰς κίνησιν τὸν αἰθέρα τοῦτον, ἥξουν προξενεῖ εἰδικούς τινες κυματισμοὺς εἰς αὐτὸν, οἵτινες, ὅταν μὲν ἡ πυράκτωσις ᾖ μικρὰ, φθάνοντες μέχρις ἡμῶν, μᾶς προξενοῦν τὸ αἶσθημα τῆς θερμότητος, ὅταν δὲ ὕψωθῇ μέχρις ἐρυθρᾶς, τότε μετὰ τῆς θερμότητος προξενοῦν εἰς τὸν

ὀφθαλμὸν καὶ τὸ αἶσθημα τοῦ φωτὸς. Ἐν ἄλλαις λέξεις κατῳρίωσαν διὰ τῶν ἐργαλείων τούτων νὰ προσδιορίσωσι πῶσοι τοιοῦτοι κυματισμοὶ τοῦ αἰθέρος τοῦτου ἀπαιτοῦνται διὰ νὰ μᾶς κάμωσι νὰ αἰσθανθῶμεν θερμότητα, πῶσοι διὰ νὰ ἴδωμεν φῶς, καὶ πῶσοι διὰ νὰ διακρίνωμεν ἕκαστον τῶν χρωμάτων! Πόσον θαυμαστὸς ὁ ἀνθρώπινος νοῦς! Βεβαίως κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν Θεοῦ ἐπλάσθη τὸ μικρὸν τοῦτο πλάσμα, ὁ ἄνθρωπος!

Ἐὸ φῶς εἶναι τὸ ταχύτατον ἔλων τῶν γνωστῶν εἰς ἡμᾶς πραγμάτων, διότι διατρέχει 200 περίπου χιλιάδας μιλίων κατὰ πᾶν δευτέρον λεπτόν τῆς ὥρας, καὶ διέρχεται τὸ μεταξὺ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς γῆς διάστημα, τὸ ὅποιον εἶναι ἴσον μὲ περίπου 95 ἑκατομῦρια μιλίων, εἰς 8 πρῶτα καὶ 17 δευτέρα λεπτὰ τῆς ὥρας. Καὶ ὅμως ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα τινὰ ταχύτερα καὶ αὐτοῦ τοῦ φωτὸς, τὰ ὅποια οἱ μικροὶ μᾶς ἀναγνώσται θὰ μάθωσιν, ὅταν ἡλικιωθῶσιν.

Ἡ προκειμένη εἰκονογραφία δύναται νὰ δώσῃ ἀμυδρὰν τινὰ ἰδέαν τοῦ μεγέθους τῆς σφαίρας τοῦ ἡλίου. Ἐν αὐτῇ ὁ μὲν μέγας κύκλος παριστάνει τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιφάνειαν τῆς ἡλιακῆς σφαίρας, ὁ μικρὸς τὴν περὶ τῆς γῆς τροχίαν τῆς Σελήνης, ἡ δὲ γῆ κατέχει τὸ κέντρον τῆς ἡλιακῆς σφαίρας. Ἐκ τούτου φαίνεται, εἶτι ἐὰν ἡ σφαῖρα τοῦ ἡλίου ἦτο κενὴ (κούφια) καὶ ἡ γῆ ἐβάλετο εἰς τὸ κέντρον τῆς μετὰ τῆς σελήνης εἰς τὴν αὐτὴν ἀπόστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεται φυσικᾶ, οὐ μόνον ἡ σελήνη ἡδύνατο νὰ περιστρέφεται περὶ τὴν γῆν ἀνεμποδίστως, ἀλλὰ καὶ ἄλλο διάστημα ἴσον σχεδὸν μὲ τὸ ἀπὸ τῆς σελήνης εἰς τὴν γῆν θὰ ἔμενε πέρα τῆς τροχιάς αὐτῆς: μὲ ἄλλας λέξεις, ἡ σφαῖρα τοῦ ἡλίου εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε

κατέχει χώρον διπλάσιον περίπου τῆς μεταξὺ τῆς γῆς καὶ σελήνης ἀποστάσεως: 11

Ποῖος δύναται νὰ ἐννοήσῃ ἕν τοιοῦτον τεράστιον σῶμα 1 καὶ ὅμως ὁ ἥλιός μας παραθαλόμενος μὲ ἄλλους ἀστέρας, εἶναι μικρότατος. Ἐνώπιον τοιούτων ἔργων τοῦ Θεοῦ, δὲν εἶναι ποσῶς παράδοξον εἶναι ὁ μέγας ἀστρονόμος Νεύτων ἀπεκάλυπτε τὴν κεφαλὴν του, ὅσῳκις ἤκουε προφερόμενον τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

Δίκαιον δ' εἶχε καὶ ὁ προφητὰν Δαβὶδ, ὅταν εἶπα ἔφαλλον, «Ὅταν θεωρῶ τοὺς οὐρανοὺς σου, τὸν ἥλιον, τὴν σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρας, τὰ ὅποια σὺ ἐθεμελίωσας, τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὥστε νὰ ἐνθυμηθῆσαι αὐτόν; ἢ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὥστε νὰ ἐπισηκώσῃται αὐτόν;» (ψαλμ. ἡ. 3—4.)

Καὶ ὅμως τί ἀκούομεν καθήμεραν εἰς τοὺς δρόμους καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ παιδία; τόσον φρικτὰς βλασφημίας, ὥστε ἀνατριχιάζει νὰ τὰς ἀκούῃ τις 11 Ἐλπίζομεν, εἶναι οὐδεὶς τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν μας μεταχειρίζεται περὶ τοῦ Ὑψίστου καὶ Παναγῆτου τούτου Θεοῦ καὶ Πλάστου του τοιαύτην βλάβημον καὶ αίσχρᾶν γλῶσσαν, ὅποιαν αἰμοσχομάγαι τῶν Ἀθηνῶν.

Ο ΜΑΡΤΙΝΟΣ ΚΑΙ ΟΥΑΛΤΕΡΟΣ

Διήγημα ἀναφερόμενον εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Στρασβούργου.

(Συνέχεια τοῦ προηγουμένου ἀριθ.)

—Πάτερ, μήτηρ, — εἶπον ἀμφότερα τὰ παιδία, ἀφοῦ ἐπέστρεψαν τὴν ἑσπέραν ἐκεῖνην εἰς τὸν οἶκον, — καὶ ἡμεῖς πρέπει νὰ καταταχθῶμεν εἰς τὸν στρατὸν διότι δὲν εἶναι οὐδεὶς ὄρθην, οὔτε ἔντιμον ἡμεῖς ἐξ ἄλλων τῶν νέων τῆς πατριδος μας νὰ μαινόμεν ὀπίσω.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὁ Μαρτίνος προσέφερεν ἑαυτὸν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πεζικοῦ καὶ γενόμενος δεκτὸς ἐφόρεσε τὴν στολὴν του καὶ λαθὼν τὸ ἔπλον του ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν τέλειος στρατιώτης.

Ἡ θέα τοῦ Μαρτίνου, ἐνδεδομένου τὴν στρατιωτικὴν στολὴν διήγειρε κατὰ πρώτην φωνὴν φθονερὰ αἰσθήματα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Οὐαλτέρου, ὅστις καὶ ἀναστήματος μικρότερου ἀπὸ τὸν ἀδελφόν του ἦτο καὶ ἰσχυρὸς τὸ σῶμα καὶ πελιδνὸς τὴν ὄψιν, καὶ διὰ τοῦτο ἐφοδεῖτο μήπως δὲν ἤθελον τὸν δεχθῆναι, ἀφοῦ μάλιστα ἔβλεπεν, ὅτι πολλοὶ ὑψηλότεροι καὶ ἰσχυρότεροί του ἀπερρίπτοντο.

Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ὁ Οὐαλτέρος μετέβαινε τακτικῶς εἰς τὰ γραφεῖα τῆς ἐγγραφῆς, ἀλλὰ τὸ πλῆθος τῶν θελοντῶν ἦτο τόσον πολὺ, ὥστε δὲν ἤδύνατο νὰ εὕρῃ εὐκαιρίαν νὰ παρουσιασθῆ καὶ αὐτός.

Τελευταῖον ἀπεφάσισε νὰ ἐγερθῆ καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς ἕν τῶν γραφείων τούτων ἐνωριότερον ἄλλων τῶν ἄλλων, διὰ νὰ ἔχῃ τὴν πρώτην θέσιν, ὅταν ἀνοιχθῇ ἡ θύρα πρὸς τοῦτο παρεκάλεσε τὴν ὑπηρετρίαν νὰ τὸν σηκώσῃ εἰς τὰς τρεῖς μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ἐπειδὴ ὁ τόπος τῆς ἐγγραφῆς ἀπέχετο περίπου μίαν ὥραν ἀπὸ τῆς οἰκίας του ἢ δὲ καλὴ Μαργαρίτα ἔχει μόνον τὸν ἐξύπνησε κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ὥραν, ἀλλὰ καὶ καρφὴ δι' αὐτὸν εἶχε προετοιμάσει, διὰ νὰ μὴ ὑπάγῃ ἔξω μὲ κενὸν στομάχον κατ' ἐκείνην τὴν κραινὴν ὥραν.

Ἡ πρώτη πράξις τοῦ Οὐαλτέρου ἀφοῦ ἐξῆλθε τῆς μητρικῆς οἰκίας ἦτο νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς του εἰς τὸν ἀστερόεντα οὐρανὸν καὶ νὰ παρακαλῆσῃ τὸν Θεὸν νὰ εὐδοήσῃ τὴν ἐπιχειρήσιν του καὶ νὰ ἐκπληρῶσῃ τὰς ἐσχάς του, ὁ δὲ Θεὸς τὸν εἰσέκουσε.

—Μήτηρ, — εἶπεν ἐπιστρέψας εἰς τὸν οἶκον, — εἶμαι τέλος πάντων καὶ ἐγὼ στρατιώτης, — ἄξιον θὰ φορέσω τὴν βασιλικὴν στολὴν.

— Καὶ πῶς θὰ δυνηθῆς νὰ ὑποφέρῃς σὲ, ὅστις εἶσαι τόσον ἰσχυρὸς καὶ ὠχρὸς; — εἶπεν ἡ μήτηρ.

—Μὴ σὲ μέλει — θὰ ἴδῃς, ὅτι θὰ ἦμαι καλλίτερος ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους, οἱ ὅποιοι φαίνονται τῶρα ἰσχυρότεροί μου.

Καὶ τῷ ὄντι μετὰ τινῶν ἡμερῶν γύμνασιν, ὁ Οὐαλτέρος μεταβλήθη ἐντελῶς τὸ πελιδνὸν καὶ χλωρὸν τῆς ὄψεως ἐξηφανίσθη, ὁ δὲ ἰσχυρὸς καὶ ἀδύνατος μαθητὴς παρουσίαζεν εὐρωστον καὶ ἰσχυρὸν στρατιώτην, καὶ τὸ καλλίστον κατέστη ὁ εὐνοούμενος τῶν ἀξιωματικῶν του.

Ἡ μήτηρ ἐχαίρετο μὲν, διότι εἰ υἱοὶ τῆς ἀπῆρχοντο εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης πρὸς διαρῆσιον τῆς πατρίας γῆς καὶ ἐλευθερίας, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου ἐθλόβητο, διότι ἐμᾶλλε νὰ στερηθῆ ἀμφοτέρους διὰ μιᾶς.

—Ἡ Ἐλισάβετ εἶπέ ποτε, πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς, — ἐχάθη, καὶ τῶρα, θὰ ἐπιστρέψῃ ἄρα γε ὁ εἰς τοῦλάχιστον τούτων ἀσφαλῶς ἐκ τοῦ τρομεροῦ τούτου πολέμου;

—Ἐχε θάρρος, ἀκριβῆ μου, — εἶπεν ὁ σύζυγός τῆς. Τίποτε δὲν δύναται νὰ μᾶς στερῆ, τὸ ὅποιον ὁ Θεὸς δὲν ἔχει προῖδει, καὶ τὸ ὅποιον δὲν εἶναι καλὸν δι' ἡμᾶς. Ἡμεῖς θὰ προσευχόμεθα νὰ μεταστρέψῃ ὅλα πρὸς τὸ καλὸν καὶ νὰ μᾶς βοηθῆ, ὥστε νὰ πράττωμεν καὶ ἡμεῖς πάντοτε τὸ καλόν.

Ἡ ἀναχώρησις τῶν στρατευμάτων ἦτον ἀδιάκοπος. Καθ' ἑκάστην ἀποσπάσματα στρατιωτῶν ἤρχοντο εἰς Βερολίνον καὶ διηυθύνοντο διὰ τοῦ σιδηροδρόμου εἰς τὰ πεδία τῆς μάχης.

Ἡμέραν δὲ τινα, ἡ μήτηρ τοῦ Μαρτίνου καὶ Οὐ-

αλτέρου ὄπηγεν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ αἰθηροδρόμου ἵνα προσφέρῃ ἀναφυκτικὰ ἐδέσματα εἰς τοὺς κεκοπι-
ακότας στρατιώτας· ἔφθασε δὲ καὶ ἦν ὄραν τάγμα τι
ἐκ τῆς Ἀνατολικῆς Πρωσσίας ἐμείλλε ὡς ἀναχωρήσῃ.
Εὐχαριστηθεῖσα ἀπὸ τὴν ὄψιν ἐνὸς στρατιώτου, τῷ
προσέφερε ἂν ἀντίτιπον τῶν Ψαλμῶν τοῦ Δαβὶδ, εἰ-
πούσα,

= Παρακαλῶ, λάβε τὸ βιβλίον τοῦτο, τέκνον μου.

= Ὁ στρατιώτης τὸ ἔλαβε καὶ εἶπε· «Σὲ εὐχαριστῶ
κατὰ πολλὰ. Πολὸν πιθανὸν νὰ τὸ χρειασθῶ, διότι ποῖος
ἤξευρε πόσοι ἀπὸ ἡμᾶς θὰ πέσωσι; καὶ τότε θὰ ἦναι
μακάριον νὰ ἔχωμαι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ μαζὶ μασ.»
Ταῦτα δ' εἰπὼν ἔθεσε μίαν δραχμὴν εἰς τὴν χει-
ρὰ τῆς.

= Ὁ σκοπὸς μου ἦτο νὰ σᾶς τὸ χαρίσω, — εἶπεν ἡ
κυρία Ἑλζιν — μὴ δεχθῆσα τὰ χρήματα.

— Λοιπὸν, — προσέβηκεν ὁ στρατιώτης, —
πρέπει νὰ σοὶ εἶπω ἕν πρῶγμα. Εἶμαι ἀπὸ τὴν ἀνα-
τολικὴν Πρωσίαν καὶ ἐν ὄσφι Ἀνατολικὸς Πρωσσοί
ἔχει εἰς τὴν τάκην του μίαν παντάραν κίντοτε κλη-
ρόνει δι' ἑ, τι λαμβάνει.

Ἐνῶ δὲ ταῦτα συνέβαινον μεταξὺ τοῦ στρατιώτου
καὶ τῆς κυρίας Ἑλζιν, αἴφνης παρουσιάζεται ὁ γη-
ραῖος βασιλεὺς, διότι ἤθελε νὰ ἴδῃ μίαν ἀκόμη φο-
ρὴν τοῦ πιστοῦς ὑπηκόου του. Ἐνῶ δ' ἡ βασιλικὴ
ἀμαξα ἐβραδοῦρει διὰ τῶν ὁδῶν χιλιάδες λαοῦ σω-
νοθοῦντο τὸς πρώτον νὰ φιλήσῃ τὴν ἐκτεταμένην χει-
ρα τοῦ ἀγαπητοῦ βασιλεῦς των, ὅστις ἐν τῷ μέσῳ
τῶν ἐνθέρμων ζητωκραυγῶν, ἤκούετο, λέγων, «Τέ-
κνα, θὰ ἐπιστρέψω πάλιν ταχέως.»

Ἐπειδὴ δὲ κατὰ πᾶσαν σιγὴν ὁ Μαρτίνος καὶ
ὁ Οὐάλτερος ἠδύναντο νὰ κληθῶσιν εἰς τὸ τάγμα των
ἐσπέραν τινα ὁ πατὴρ προσεκλήσεν αὐτοὺς καὶ ἐνώ-
πιον τῆς μητρὸς τοὺς ἀπέτεινε τοὺς ἑξῆς λόγους.

«—Μακρὸς ἀποχωρισμὸς εἶναι ἐνώπιόν μας, τέκνα
μου, καὶ μόνος ὁ Θεὸς γινώσκει ἂν θὰ ἐπανίδωμεν
ἀλλήλους. Ἴσως σεῖς νὰ ἐπιστρέψητε καὶ νὰ μᾶς εὖ-
ρηξε ἀποθαμμένους. Τώρα εἶσθε νέοι καὶ πρέπει
νὰ σᾶς εἶπω ὅτι γνωρίζω περὶ τῆς ἀδελφῆς σας.
Κάνεις ἀπὸ ἡμᾶς δὲν τὴν εἶδεν, ἀφοῦ ὁ Δανιὴλ ἐκεῖ-
νος τὴν ἐνωμεύθη. Πικρῶς μέμφομαι ἑμαυτὸν ὅτι
τὴν ἔδωκα διὰ σύζυγον εἰς τοιοῦτον ἄνθρωπον, διότι
ἦτο κακὸς καὶ ἀχρεῖος καὶ μᾶς ἐπροξένησε βαθεῖαν
θλίψιν.»

— Καλὰ τὸ ὑποπτεύθην ἐγὼ, — ἐξεφώνησεν ὁ Οὐ-
άλτερος, — Δὲν σοὶ τὸ εἶπον, Μαρτίνε;

— Ἐτὸ δὲ χεῖριστον εἶναι, — ἐξηκολούθησεν ὁ πα-
τήρ, — ἡ ἐπιρροή, τὴν ὁποίαν πιθανὸν νὰ ἐξήσκησεν
ἐπ' αὐτῆν. Πόσον μάλλον θὰ ἐπεθόμουν νὰ τὴν ἔβλε-
πον δυστοχῆ κατὰ διεφθαρμένην! Ἄλλ' ἀκούσατε!

Ἐλίγον μετὰ τοὺς γάμους των, ὁ Δανιὴλ ἤλθεν καὶ
ἤθελε νὰ δανεισθῇ χρήματα παρ' ἐμοῦ. Εἶχα ὀλίγα
ἀλλὰ δὲν ἠθέλησα νὰ τοῦ τὰ δώσω, διότι ἐφοβοῦμην,
ὅτι ἦτο σπάταλος· ἀλλ' ἡ ἀρνησίς μου τὸν ἠρέθισε,
καὶ μολονότι τὸν παρεκάλεσα ἐνθέρμως καὶ τῷ παρέ-
στῃσα τὴν ἁμαρτίαν καὶ ἀνομίαν τῆς διαγωγῆς του,
αὐτὸς ἀνεχώρησεν ὀρκισθεὶς, ὅτι οὐδέποτε θὰ ἔβλε-
πον πλέον τὴν θυγατέρα μου.

«Μετ' οὐ πολὺ ἤκουσα, ὅτι ἐδραπέτευσεν ἐκ τῆς
Λειψίας ἕνεκα τῶν χρεῶν του, διότι ὁ νόμος τὸν κατα-
δίωκε. Ὅθεν μετέβην ἐκεῖ καὶ ἐθυοῖσα πᾶν ὅτι εἶχα
διὰ νὰ φυλάξω ἐντιμὸν τὸ ὄνομα τῆς ἀδελφῆς σας· ἔ-
πειτα ἔκαμα μυρίας ἐρεῦνας περὶ τῶν φογαδῶν, ἀλλ' ἐπι-
ματαίφ' οὐδεὶς ἐγίνωσκε ποῦ μετέβησαν. Ἴσως εἶναι
ἤδη ἐν Γαλλίᾳ, ἀφ' ὅπου ἡ ἀδελφὴ σας δὲν τοιμᾶ
νὰ γράψῃ. Ἐάν ἡ Ἑλισάβετ θεωρῇ τὴν διαγωγὴν
τοῦ ἀνδρός της ὀρθὴν ἢ μὴ δὲν γνωρίζω. Θὰ εἶδον
πᾶν ὅτι ἔχω, ἐάν ἠδυνάμην νὰ μάθω, ὅτι ἡ Ἑλισά-
βετ μου εἶναι εἰσέτι ἀθῶα καὶ ἐνάρετος. Δὲν δύναμαι
νὰ πιστεύσω, ὅτι ἐλησημόνησεν ὀλοτελῶς τὰς ἐντολάς
τοῦ Θεοῦ — ταῦτα δὲ ἦτο φοβερόν.»

«Καὶ τώρα, τέκνα μου, ἤξευρατε τί ἐλεύκανε τὰς
τρίχας τῆς μητρὸς σας καὶ ἐμοῦ τόσον προῶρος, καὶ
σᾶς παραγγέλλω νὰ ἐρευνησῆτε διὰ τὴν ἀδελφὴν σας!
ἐάν δὲ τόχῃ νὰ τὴν εὕρητε, ἐν ᾗ ἡμεῖς δὲν ὀσφῶ-
χαμεν πλέον εἰς τὴν ζωὴν, ὦ, τότε σᾶς ἱκετεύω
συγχωρήσατε αὐτὴν, καὶ λάβετε αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν
σας, διότι μὲ τὸν Δανιὴλ ἐκεῖνον δὲν ὀπάρχει τι καὶ
λόγ. Ἐάν δὲ παρεξέτραπη τῆς ὁδοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ ἐ-
λησημόνησεν αὐτὸν καὶ τοὺς γονεῖς της, καὶ τότε πάλιν
σᾶς παρακαλῶ μὴ τὴν ἐγκαλεῖσθε, ἀλλὰ κάμετε
ὅτι δύνασθε ὅπως συλλογισθῆ καὶ ἐνθυμηθῆ τὸν Θεόν,
ὥστε ὅλοι ἡμεῖς νὰ συναντηθῶμεν τοῦλάχιστον πάλιν
ἐν τῷ οὐρανῷ.»

Τοὺς λόγους τοῦ πατρὸς ἠκολούθησε γενικὸς θρή-
νος· ἀμφότεροι δὲ οἱ υἱοὶ ἔλαβον τὴν δεξιάν του καὶ
κατεφιλήσαν αὐτὴν.

— Ἐτὸ ἀποθαμμένον τέκνον εἶναι καλλίτερον ἀπὸ τὸ
κακὸν καὶ δὲν προφενεῖ τοσαύτην θλίψιν εἰς τοὺς γονεῖς
τε, — ἐπρόσθεσεν ὁ πατήρ, — Ἐάν ὁ εἶς ἀπὸ σᾶς πέσῃ
ἐντίμως εἰς τὴν μάχην, ἡμεῖς δὲν θὰ τὸν κλαδῶμεν
τόσον πικρῶς, ὅσον ἐκλαδῶμεν καὶ κλαίωμεν διὰ τὴν
Ἑλισάβετ. Ἐξακολοῦθητε νὰ ἦσθε γενναῖοι καὶ ἐντιμὸι
μὴ λησημονῆτε τὸν Θεόν καὶ τὸν Σωτήρᾳ σας Ἰησοῦν
Χριστόν. Εἶθε δὲ Ἐκεῖνος κατὰ τὸ μέγα καὶ πλοῦσιον
Ἄβτοῦ ἔλαος νὰ μᾶς ἀξιώσῃ νὰ ἐπανίδωμεν ἀλλήλ-
λους, ἂν οὐχὶ ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ, τοῦλάχιστον εἰς ἐ-
κείνην τὴν αἰωνίαν καὶ ἀτελεύτητον ἐν τοῖς οὐρανοῖς.»

Ὁ Μαρτίνος καὶ Οὐάλτερος ἠσθάνθησαν ἐκυτοῦς

κατά ἓν ἔτος μεγαλειτέρους ἔνεκα τῆς ὀμιλίας ταύτης τοῦ ἀγπιοῦ αὐτῶν πατρός. (ἀκολουθεῖ.)

ΚΟΜΜΙ ΤΟ ΕΛΑΣΤΙΚΟΝ.

Τὸ κομψὸν καὶ ὠραῖον δένδρον, τὸ ὅποιον βλέπουσιν οἱ ἀναγνώσται μας εἰς τὴν προκαμμένην εἰκονογραφίαν, εἶναι τὸ δένδρον, ἐκ τοῦ ὁποίου παράγεται τὸ τόσοσ ὠφέλιμον εἰς τὸν κόσμον κόμμι τὸ ἐλαστικόν. Τὸ κόμμι τοῦτο δὲν εἶναι εἰμὴ ὅπως λευκὸς καὶ γαλακτώδης, ὅστις βέβει ἐκ τῶν ἐντομῶν, τὰς ὁποίας κάμνουσιν εἰς τὸ δένδρον, ἀπαράλλακτα ὅπως γίνεται εἰς τὰ πεύκη πρὸς σόναξιν τῆς βητίνης, καὶ συναίγεται εἰς δοχεῖα, καὶ ἀποξηραίνόμενος στέλλεται εἰς τὸ ἐμπόριον ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο.

Ἐκ τοῦ κόμμιος τοῦτου κατασκευάζουσιν ὑποδήματα, ἐργαλεῖα, φιάλας, καὶ ὑφάσματα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀδιάβροχα.

Ἐσχάτως ἀνεκαλύφθη ἕτερον δένδρον κομμοφόρον, ὑπερ-παράγει ὑπὸν τινα στερεώτερον τοῦ ἐλαστικοῦ κόμμιος, ὅστις ἔνεκα τῆς ἰδιότητός τοῦ ν' ἀναλύεται εἰς θερμὸν ὕδωρ καὶ νὰ σκληρύνηται ψυχραίνόμενος εὐρέθῃ εὐμεταχειριστότερος τοῦ ἐλαστικοῦ κόμμιος καὶ ἀντικατέστησεν αὐτὸ εἰς ὅλας τὰς χρεῖας τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ ὅπως οὗτος γνωρίζεται ὑπὸ τὸ ὄνομα Γούττα Πέρκα, καὶ ἤδη κατασκευάζονται ἐξ αὐτοῦ παντοειδῆ πράγματα, ὑποδήματα, ἐμβάδες, ἐκασφορία, ὑφάσματα ἀδιάβροχα, βακτηρίαι, λαβαὶ μαχαίριων καὶ περονῶν, χειρουργικῶν ἐργαλείων, κονδύλοφόροι, θήκαι, σωλῆνες κλ.

Ἄμφότερα τὰ δένδρα ταῦτα φύονται αὐτομάτως εἰς τὴν Βραζιλίαν, τὴν χώραν τοῦ μεγίστου ἐπὶ γῆς ποταμοῦ, Ἀμαζῶνος, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ὁποίου φύεται πρὸςέτι καὶ τὸ τοσοῦτον ὠφέλιμον εἰς τὸν ἀνθρώπον δένδρον, ὃ φλοῖδος τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ λεγομένη κίνα, ἐκ τῆς ὁποίας κατασκευάζεται ἡ θαϊκὴ ἐκείνη, ἧς εἶναι τὸ εἰδικὸν φάρμακον κατὰ τῶν διαλειπόντων πυρετῶν.

Ὁ Πανάγαθος ἡμῶν Θεὸς προῖδων τὰς ἀσθενείας, καὶ πόνους, εἰς οὗς ὁ ἀνθρώπος ἐμπελλε νὰ ὑποκῶψη μετὰ τὴν πτώσιν του, διέσπειρεν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τὰ ἀναγκαῖα πρὸς τοῦτο φάρμακα, ὅπως δι' αὐτῶν ἀνακουφίζηται καὶ ἰάται. Ὅθεν ὀφείλομεν νὰ ἡμῶν εὐγνώμονες εἰς αὐτὸν καὶ διὰ τοῦτο, καθὼς καὶ διὰ πάντα τὰ λοιπὰ ὀψρά του, καὶ νὰ προσπαθῶμεν νὰ συμμορφώμεθα μετὰ τὸ ἅγιον αὐτοῦ θέλημα.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΪΣΤΟΡΙΚΑ.

NINEVEH.

Αἱ χῶραι αἱ κείμεναι παρὰ τὸν Εὐφράτην ποταμὸν, ὑποτίθενται ὑπὸ πολλῶν ὅτι ἦσαν αἱ πρῶται χῶραι, αἵτινες ἐκατοικήθησαν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων μετὰ τὸν κατακλισμὸν τὸ βέβαιον δ' εἶναι, ὅτι ἦσαν αἱ πρῶται πολυάριθμοι χῶραι. Τὸ κλίμα, ἡ εὐφορία τῆς γῆς, τὸ ἐπίπεδον τοῦ τόπου, ἡ εὐκολία τῆς συγκοινωνίας, ἡ ἀφθονία ὕδατος καὶ ξυλίας, ἔλα ἦσαν βοηθητικὰ καὶ συντελεστικὰ διὰ κατοικίαν. Ὅθεν οἱ ἀνθρωποὶ ἐξέλεξαν τὰ μέρη ἐκεῖνα, ἔκτισαν πόλεις, ἐσύστησαν βασιλείαν καὶ ἐπεδόθησαν εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς καὶ τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιτοχημῶν.

Πρῶτον μεταξὺ τῶν βασιλείων τούτων ἦτο τὸ τῆς Ἀσσυρίας, πρώτη δὲ τῶν πόλεων ἡ Νινευή, ἧς ἐκτίσθη, ὡς ὑποτίθεται, ὑπὸ τοῦ Νίνου, τὸ 2229 π. Χ.—Ἡ πόλις αὕτη ἀναφέρεται εἰς τὸ βιβλίον τοῦ προφήτου Ἰωνᾶ ὡς πόλις πολυάνθρωπος σφόδρα καθὸ τριῶν ἡμερῶν, ἀλλὰ πολλὰ κακὴ. Εἰς αὐτὴν δ' ἐστάλη ὁ προφήτης ἐκεῖνος νὰ κηρύξῃ μετανοίαν, ὅπερ καὶ ἔπραξεν ἀναγκασθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῆς μετενόησαν καὶ ὁ Κύριος τοῦς ἐσυγχώρησεν. Ἡ ἐπίσκεψις ἐκείνη τοῦ Ἰωνᾶ ἐγένετο τὸ 862 π. Χ., ὥστε ἡ Νινευὴ ἐξηκολούθει ἀνοῦσα ἐπὶ χίλια τριακόσια καὶ ἐπέκαινα ἔτη!

Ἡ ἱστορία τῆς Νινεοῦ εἶναι σκοτεινὴ καὶ μεμιγμένη μετὰ πολλῶν μύθων. Τοῦτο μόνον γνωρίζομεν μετὰ θετικότητος, ὅτι τὸ 606 π. Χ. ἐκοιμήθη ὑπὸ τοῦ Ναβουχοδονόσορος βασιλέως τῆς Βαβυλωνίας.

Ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ἡ τοποθεσία τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως δὲν ἐγνωρίζετο καὶ ἐπὶ πολλῶν εἰσέτι χρόνων θά ἔμεινε πιθανὸν ἄγνωστος, ἂν Ἄγγλος τις ἀρχαιολόγος, ὁ κ. Λαυάρδος τὸ 1848 δὲν ἐπισκέπτετο τὰ παρὰ τὸν Ἐδφράτην ἐκεῖνα μέρη καὶ δι' ἀνασκαφῶν δὲν ἀνεκάλυπτε τὴν καχωσμένην ἐκείνην πόλιν. Αἱ ἀνασκαφαὶ ἐκεῖναι ἔφερον εἰς φῶς πολλὰ πράγματα, τὰ ὅποια παριστάνουν οὐ μόνον τὴν μορφὴν τῶν κατοίκων, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐνδυμασίαν, τὴν θρησκείαν, τὸν τρόπον τοῦ πολεμεῖν, τὰς ἱεροτελεστίας καὶ πολλὰ ἕθη καὶ ἔθιμα αὐτῶν. Ὅλα δὲ ταῦτα εἶναι κατατεθειμένα εἰς τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον.

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΙΟΝ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ

Ἐπῆρχε πρό τινας χρόνους ἐν Στρασβούργῳ τῆς Ἀλσατίας ἐν τῷ περιφώνῳ μητροπολιτικῷ ναυῷ ὠρολόγιον θαυμάσιον, περὶ τοῦ ὁποίου περιηγητὴς τις ἔγραψε τὰ ἑξῆς.

Ἡ θήκη, ἐντὸς τῆς ὁποίας τὸ ὠρολόγιον τοῦτο εἶναι στηγμένον, εἶναι διτηρημένη εἰς διάφορα χωρίσματα, τρία ἐξ αὐτῶν, τὰ κατὰ τὴν βάσιν, εἶναι ὠρισμένα εἰς τὸ νὰ δεικνύωσι τὰς ἐκλείψεις τῆς σελήνης, τοὺς καιροὺς τοῦ ἔτους καὶ ἄλλας ἀστρονομικὰς κινήσεις: ὑπεράνω τοῦ κέντρου εἶναι ἄμαζα παριστάσα τὸ θῆρος, ἥτις κινουμένη πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, δίδει τόπον εἰς τὸ φθινόπωρον, καὶ τοῦτο εἰς τὸν χειμῶνα καὶ οὗτος πάλιν εἰς τὴν ἀνοιξίν. Ἐκεῖ δὲσάρχει σκιαθῆρον (ἡλιακὸν ὠρολόγιον) τοῦ ὁποίου αἱ χεῖρες εἶναι πλησίον τῆς δωδεκάτης ἔχουσαι μικρὸν τινα ἄγγελον εἰς ἐκάστην ἄκραν ὑπεράνω τούτου εἶναι τὰ δώδεκα σημεῖα τοῦ Ζωδιακοῦ κύκλου, ὑψηλότερον τούτων ἡ Σελήνη κατὰ τὸ ἡμισυ φωτεινὴ καὶ κατὰ τὸ ἕτερον σκοτεινὴ, ἔτι ὑψηλότερον ἀγαλματιῶν τι παριστάνουν τὸν Χρόνον ἔχοντα δρέπανον εἰς τὴν χεῖρά του. Ὑπεράνω δὲ πάντων ἴσταιται ὁ Χριστός.

Ἄλλ' ἤδη εἶναι δωδεκάτη! Πάντων οἱ ὀφθαλμοὶ εἶναι προσηλωμένοι ἐπὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, πᾶσα φωνὴ παύει. Ἴδου ὁ πρὸς ἀριστερὰν μικρὸς ἄγγελος ὑψώνει τὴν βέβρον του καὶ κτυπᾷ τὸ τόμπανόν του, ὁ δὲ ἦχος ἠμοιάζων τὸν τοῦ κώδωνος ἐπαναλαμβάνεται ἀμέσως ὑπὸ τινος γέροντος, ὅστις κροκορεύεται βραδυπορῶν πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος. Ὁ Χρόνος ἀκολουθεῖ κρηῶν κώδωνα κατὰ τὴν διάβασιν αὐτοῦ. Τετράκις ὁ ἄγγελος κτυπᾷ, ἵνα σημάη τὰ τέσσαρα

τέταρτα τῆς ὥρας, καὶ μετὰ ταῦτα ἀρχίζει ὁ ἕτερος ἄγγελος τὸ ἔργον τοῦ ἀναστρέφωσιν τὸ ὁποῖον ἐκράται εἰς τὰς χεῖρας του, ὠρῶμετρον ἐξ ἄμμου. Ἐθδὸς δὲ τὸ ὠρολόγιον κτυπᾷ ἅπασι, δις, τρίς, τετράκις ὁ δὲ πτερινὸς, ὅστις ἴσταιται ὑψηλὰ ἐπὶ τοῦ στυλοβάτου τα, ἀρχεται νὰ κινήται! Ἴδὲ τον, κτυπᾷ τὰς πτέρυγας του τρίς! κρᾶζει! ψιθυριστὰς δὲ διέρχεται δι' ὅλης τῆς συνοδείας τῶν παρόντων. Τὸ ὠρολόγιον ἐξακολουθεῖ σημαῖνον, πεντάκις, ἑξάκις, ἐπτάκις, ὀκτάκις, καὶ πάλιν ὁ μαγικὸς πτερινὸς ἐπαναλαμβάνει τὸ μέρος του—ἐννεάκις, δεκάκις, ἐνδεκάκις, δωδεκάκις, καὶ διὰ τελευταίαν φοράν αἱ χρυσοειδεῖς πτέρυγες συγκρούονται, ἡ δὲ κραυγὴ τοῦ πτερινοῦ ἀντηχεῖ εἰς τοὺς θόλους τῆς μεγαλοκρεπτοῦς ἐκκλησίας!

Ἐπειτὰ τοῦτο δὲ φαίνεται ἀργὰ κατερχόμενος ἐκ τοῦ ἄνω κατώματος ἀνὴρ καὶ καθὼς διέρχεται ἔμπροσθεν τοῦ Χριστοῦ στρέφει πρὸς αὐτὸν καὶ κλίνει εὐσεβάστως τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ Χριστὸς ἐκτείνει τὴν χεῖρα καὶ εὐλογεῖ αὐτόν· μετὰ τοῦτον ἔρχεται ἄλλος, καὶ κατόπιν αὐτοῦ ἕτερος ἐπαναλαμβάνει τὸ αὐτὸ, ἔπειτ' οἱ δώδεκα ἀπόστολοι, τοὺς ὁποίους τὰ ὁμοίωματα ταῦτα παριστάνουν, διέλθουν ἀπ' ἔμπροσθεν τοῦ Χριστοῦ καὶ λάδωσι τὴν εὐλογίαν του. Κατόπιν δὲ τούτων ὁ Χριστὸς στραφείς πρὸς τοὺς παρόντας καὶ ἐκτείνων τὰς χεῖρας του εὐλογεῖ αὐτοὺς, καὶ οὕτω τελειώνει τὸ ἔργον τοῦ ὠρολογίου, κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν· τὰ δὲ πρόσωπα τοῦ δράματος ἀναπαύονται μέχρι τῆς ἐπομένης ἡμέρας, ἵνα ἐπαναλάβωσιν ἐκ νέου ἕκαστον τὸ μέρος αὐτοῦ.

Τὸ θαυμάσιον τοῦτο ὠρολόγιον κατεστράφη μετὰ τοῦ ναοῦ κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς πόλεως εἰς τὸν Γαλλογερμανικὸν πόλεμον.

Η ΘΑΛΑΣΣΑ.

Ὁ ποντοπόραν μὲ ὄμμα βλέπει ἔκθαμβον τὸ λειόν,
Τὸ χωρὶς ἀρχὴν καὶ τέλος ὠκεάνειον πεδίον·
Εἰς τὸ κέντρον μένει κύκλου, ὅστις φαίνεται ν' ἀξάνη,
Καὶ ποτὴ τὴν φεύγουσάν του περιφέρειαν δὲν φθάνει
Τοῦ νοὸς ἐκεῖ δὲν ἔχει πέρας ἡ ταχυπορία,
Οὐδ' ὀρίζοντα ἔμπρὸς τῆς ἀπαντᾷ ἡ φαντασία.

Ἡ ψυχὴ μας ἐλευθέρα

Τὰς ἐκτάσεις διατρέχει μὲ τὸν οὐριον ἀέρα.

Κύλιε τὰ κόματά σου, Θάλασσα!... μωροὶ στόλοι.
Ἐρχονται, πηγγαῖνον, τρέχων εἰς τὸν τράχηλόν σου ὄλοι.
Στεῖσαι, καὶ τῶν μελῶν σε τῶν βαρέων, τῶν μεγάλων,
Καὶ ὁ αἶς καὶ ἄλλος πόλος συναισθάνονται τὸν σάλον.
Θάλασσα | ὁ ἄμετρος σου καὶ ἀκάματος βραχίων,
Ἐγκολπῆται τὴν γῆν ὄλην, ὡς ἡ μήτηρ τὸ παιδίον,
Καὶ ἀτίθασος, ἀγρία,

Μάχεσαι μὲ τοὺς τυφῶνας, μάχεσαι μὲ τὰ στοιχεῖα.

Τὴν γῆν ἔλην ὁ βραχίον τοῦ ἀνθρώπου ἀλλοιόνηι
 Πλὴν τὸ κράτος τοῦ πλησίον τῶν ἀκτῶν σου τελείοναι.
 Ὅτε ἤχησεν ἡ πρώτη τῆς δημιουργίας ὥρα,
 Νέα ἔρρευσες, καὶ νέα καθῶς τότε βέεις τώρα.
 Τὴν παλιόβροϊαν τῆς τόχης καὶ τὸ ἀστατόν της πνεῦμα,
 Παριστᾷ τὸ ὑπ' ἀνέμου κυματοῦμένον σου βεῦμα,
 Καὶ εἰς σὲ ἡ τοῦ ἀπείρου
 Ἐκτασις ἀντανακλάται ὡς εἰς κάτοπτρον σαπφείρου.

Α. ΣΟΥΤΣΟΣ.

ΑΛΗΘΕΙΑ.

— Κύρος ὁ βασιλεὺς τῆς Περσίας ἐρωτηθεὶς ποτε
 ποῖον ἦτο τὸ πρῶτον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἔμαθεν, ἀπε-
 κρίθη, «Νὰ λέγω τὴν ἀλήθειαν.»
 Ἡ ἀλήθεια εἶναι μία τῶν ἀξιεραστοτάτων ἀρετῶν,
 αἴτινες στολίζουν τὸν νοῦν. Εἶναι ἀπλοῦν ἀλλὰ πο-
 λάτιμον στολίδιον, ὁ δὲ κάτοχος αὐτῆς, ἀδιάφορον εἰς
 ποίαν κοινωνικὴν τάξιν ἀνήκει, θέλει ἀπολαμβάνει τὸ
 σέβας καὶ τὴν ἐπόληψιν πάντων τῶν φρονίμων ἀν-
 θρώπων.

ΟΙ ΠΑΡΕΠΙΔΗΜΟΙ. (8.)

Τέλος

Ἡ μεις οἱ πα ρε πί δη μοι Πρὸς τὴν οὐ ρά νι ον Σι ῶν,
 Ἐν τῇ ἰ ρῆ μῳ ἰ λα ροι, Νῦν ψαλ μῳ δοῦ μεν καθ' ὃ δόν,

D. C.

Πῶς ἡ στο λή σας ἡ λα μ πρᾶ εἶν' ὁ δοι πό ροι κα θα ρά;
 Αὐ τῇ 'εὐ αἶ μα τοῦ Χριστοῦ Ἐ κλύ θη χά ρι τι αὐ τοῦ.

2. Ὀλίγοι χρόνοι, τὸ πολὺ,
 Κι' ὁ δρόμος παύει βαθμηδόν,
 Ἐστὶ δλίγοι στεναγμοί,
 Ὀλίγοι κόποι καθ' ὁδόν.

Πῶς ἡ στολή σας κ. τ. λ.

3. Ὡ μακαρία Χαναάν,
 Δυναμέθα 'ς τὰς ὄχθας Σοῦ
 Νὰ ἴδωμεν γῆν ἱλαρὰν,

Ναὺν καὶ πόλιν τοῦ Θεοῦ;

Πῶς ἡ στολή σας κ. τ. λ.

4. Ἀγρόπνεως καὶ μὲ προσευχῆν
 Διαπερνῶμεν τὴν ὁδόν,
 Ὅδον εὐθεΐαν καὶ στενὴν,
 Πλὴν φέρουσιν πρὸς τὸν Θεόν.

Πῶς ἡ στολή σας κ. τ. λ.

« Ἄν καὶ ὁ ἁμαρτωλὸς πράττη κακὸν ἑκατοντάκις, καὶ μακροημερεύῃ, ἐγὼ ὅμως γνωρίζω βεβαίως ὅτι θέλει εἶσθαι καλὸν εἰς τοῦς φοβουμένους τὸν Θεόν, ὅτινες φοβοῦνται ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ.»

« Εἰς δὲ τὸν ἀσεβῆ δὲν θέλει εἶσθαι καλὸν, καὶ δὲν θέλουσι μακροθυῆ αἱ ἡμέραι αὐτοῦ, αἵτινες παρερχονται ὡς σκιά· διότι δὲν φοβεῖται ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ.» (Ἐκκλ. Καθ. ἡ. 12—13.)

« Μὴ πλανᾶσθε· Φθείρουσι τὰ καλὰ ἤθη αἱ καὶ συναναστρόφαί.» (Α' Κορινθ. ἐβ. 33.)

Παιδῶν ζητοῦν τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ γεῦμα.

Ποτὲ, ὦ τέκνον μου, θερμῶς
Μὴ λησμονῆς εἰς τὸν Θεόν
Νὰ δέξῃσαι διηγεκῶς
Εἰς πάντα τόπον καὶ καιρὸν.

Ἄν ὄνειρα εἶδες γλυκὰ,
Ἄν φόβος ἦ καὶ ταραχὴ,
Νὰ κλαύσῃς σ' ἔκαμαν πικρά,
Ἐπίμνε ἐν προσευχῇ.

Προσεύχου, ναί, εἰς τὸν Θεόν,
Τὸν τρέφοντα τὰ πετεινά,
Ἄρτον καὶ οὐδ' ἀπὸ αὐτῶν
Μὲ χεῖλη ζήτηε ταπεινά.

Ἄν πλούτη σ' ἔδωκε πολλὰ,
Ἐδγνώμων ἔσο πρὸς αὐτὸν,
Ἄν σ' ἀφαιρῇ τὰ ἀγαθὰ,
Τὸ γόνυ κλίνε εἰς Θεόν.

Τοὺς προσφιλεῖς σου τοὺς γονεῖς
Θὰ ἔλθῃ ὁ ὀδονηρὸς
Καιρὸς νὰ ἀποστειρῆθῃς,
Καὶ σὺ θὰ μένης ὀρφανός.

Βεβήλους τότε θὰ ἰδῇς
Νὰ μὴ προσεύχωνται ποτέ.
Τοιοῦτους νὰ μὴ μιμηθῆς.
Σὺ πρόσσεχε, ὦ φίλε παῖ.

Λόγισ τοῦ ἐν τῇ προηγουμένῃ φύλλῳ ἀνιγήματος
Ἡλοῦτος.

Ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ἐν Πατραις συνδρομητοῦ μας
Ἰω. Ραφτοπούλου.

ΙΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

- 1) Ποῖος ἦτον ὁ πρῶτος ἐν τῇ Γραφῇ ἀναφερόμενος στρατιωτικὸς ἀρχηγός;
- 2) Ποῖος ἐθεμελίωσε τὴν Σαμαρείαν;
- 3) Ποῖος ἦτον ὁ μαθητὴς, τὸν ἑποιοῦν ὁ Πέτρος ἀνέστησεν ἐκ νεκρῶν;

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

—Εἰδοποιοῦνται, οἱ ἀπανταχοῦ συνδρομηταί μας, ὅτι δεῖται νὰ ἀποσταίλωσι τὴν συνδρομὴν των πρὸ τοῦ τέλους τοῦ τρέχοντος ἔτους, ἄλλως δὲν θὰ σταλῇ εἰς αὐτοὺς τὸ φύλλον τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ ἐπομένου ἔτους.

—Αἱ συνδρομαὶ πρέπει νὰ στέλλωνται διὰ τοῦ ταχυδρομείου εἰς γραμματόσημα, αἱ δὲ ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ ἐπιγράφωνται «πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων.»

—Ἐάν τις θελήῃ παρὰ τῆς Διεύθυνσεως πληροφορίας ὀφείλει νὰ πέμπῃ καὶ τὰ ταχυδρομικὰ τῆς ἀπαντήσεως, συνιστάμενα εἰς λεπτὰ 20· διότι ἄλλως ἡ Διεύθυνσις δὲν δύναται ν' ἀπαντᾷ ἕνεκα τῆς μεγάλης δαπάνης τῶν ταχυδρομικῶν.

—Συνδρομαὶ γίνονται καὶ σώματα τῶν παρελθόντων ἐτῶν τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων καὶ τοῦ Ἀστέρου τῆς Ἀνατολῆς· εὐρίσκονται ἐν τῇ Ἀποθήκῃ τῶν Ἀγίων Γραφῶν ἐν ὁδῷ Ἐρμού ἀντικρυ τοῦ χρυσοχοείου τοῦ κ. Στεφάνου.